

Եկեք ինձիս բնորոշ յոգևած ու բնահասկորոշածներ...

Մարտի 11, 28

Հունիս, 2019թ.

№ 1 (47)

ԲԱՐԻՆ ԼՈՒԻՐ

Հոյս է փնտրում 2009թ. խաղաղություն

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հունիսը, 2019թ. № 1 (107)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Արքայ Ամիրսեկյան

Մարիամն ու Մարթան..... 1

Աստծու ծարավը..... 3

Իզոր Ազանով

Ինչպիսի՞ն պետք է լինեն քրիստոնյա ծնողների և զավակների
փոխհարաբերությունները..... 4

Մարտին Լյուեր

Պատվիրանները՝ որպես աղոթք..... 9

Մեծ հավատք ունեցող Պրոսկովիան..... 11

Մեսրոպ եղբոր վկայությունը..... 13

Նիկոլայ եղբոր վկայությունը..... 14

Մանրապատումներ..... 15

Միբեյի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միբեյի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ՄԱՐԻԱ ՄԵ ՈՒ ՄԱՐԹԱՆ

Եկեք դիտարկենք Ղուկասի Ավետարանի 10:38-42 խոսքերը. «Ու եղաւ որ երբ անոնք կ'երթային, ինք գեղ մը մտաւ, և կին մը, Մարթա անունով, զանկա իր տունը ընդունեց: Եւ անկա քոյր մը ունէր, որուն անունը Մարիամ էր, որ եկաւ Յիսուսի ոտքերուն քով նստաւ, ու անոր խօսքերը մտիկ կ'ըներ: Բայց Մարթա շատ սպասաւորութիւնով զբաղած էր. եկաւ անոր քով ու ըսաւ, Տէ՛ր, քու հոգո՛ չէ՞, որ իմ քոյրս զիս մենակ թողուց սպասաւորութեան մէջ. ուստի ատոր զրուցէ որ ինծի օգնէ: Պատասխան տուաւ Յիսուս ու ըսաւ անոր. Մարթա՛, Մարթա՛, դուն շատ բաներու համար հոգ ընելով կը տագնապիս. Բայց մեկ բան պետք է, և Մարիամ այն աղէկ բաժինը ընտրեց, որ իրմէ պիտի չառնուի»:

Երևի բազում անգամներ կարդացել ենք այս խոսքերն ու մի փոքր վերապահու՞նով ենք մոտեցել Մարթային՝ մտածելով, որ Մարիամը հոգևոր էր,

իսկ Մարթան՝ ոչ: Բայց այսօր ես ուզում եմ նայենք, թե ով էր Մարթան, հետո միայն փորձենք համեմատել Մարիամին ու Մարթային:

Հովհաննու Ավետարանի 11:5 կարդում ենք, որ. «Յիսուս կը սիրէր Մարթան և անոր քոյրը ու Ղազարոսը»: Չի գրված, թե Հիսուսը երբ էր ծանոթացել այդ ընտանիքի հետ, բայց պարզ գրված է, որ Հիսուսն այդ ընտանիքը սիրում էր: Նույն գլխի 20-22 խոսքերում այսպես է ասվում. «Արդ երբ լսեց Մարթա թէ Յիսուս կու գայ, զանկա դիմաւորելու գնաց, բայց Մարիամ տանը մէջ նստեր էր: Եւ Մարթա ըսաւ Յիսուսի, Տէ՛ր, եթէ հոս ըլլայիր, իմ եղբայրս չէր մեռներ: Բայց գիտեմ, որ հիմա ալ դուն ինչ որ խնդրես Աստուծմէ, Աստուած պիտի տայ քեզի»: Այստեղ դրսևորվում է Մարթայի հավատքը: Շարունակության մէջ կարդում ենք. «Ես եմ յարութիւնը ու կեանքը, ան որ ինծի կը հաւատայ, թէ՛ մեռնի՝ պիտի ապրի: Եւ ան ամէնը որ կենդանի է ու ինծի կը հաւատայ, յաւիտեան պիտի չմեռնի. դուն կը հաւատա՞ս ասոր: Ըսաւ անոր, Այո՛, Տէր, ես հաւատացեր եմ, որ դուն ես Քրիստոսը, Աստուծոյ Որդին, որ աշխարհ զալու էիր»: Մարթայի ասած այս խոսքերը այդպես հեշտ արտաբերելու բառեր չէին, քանի որ փարիսեցիները հայտարարել էին, թե այն անձը, որը

Երևելակ, 2019թ., № 1 (107)

կղավանի՝ Հիսուսը Քրիստոսն է, ժողովարանից դուրս կարվի: Մարթան հավատք է դրսևորում, և թող այնպիսի տպավորություն չլինի, թե նա ուղղակի սեղաններին սպասավորություն էր անում: Ո՛չ, Մարթան այնպիսի հավատք ուներ, որ պատրաստ էր անգամ ժողովարանից դուրս վռնդվելու: Մենք խոսում ենք այդպիսի հավատք ունեցող կնոջ մասին... Սակայն այդպիսի հավատք ունեցող կինը տարվել էր Հիսուսի համար պատրաստվող հյուրասիրությունով ու մոռացել էր, որ իրենց հյուրասենյակում Հիսուսն է նստած: Կինը հավատում էր, որ Հիսուսը Քրիստոսն է, բայց մոռացել էր Հիսուսի մասին: Դիշտ է, նա վատ բան չէր անում, կերակուր էր պատրաստում Հիսուսի համար, բայց տարվել էր այդ աշխատանքով ու մոռացել էր, որ իրենց տուն է եկել երկնքի ու երկրի տիրակալը:

Այսօր մեր մեջ էլ կան մարդիկ, որոնց թվում է, թե իրենք լավ բան են անում, չէ՞ որ Աստծու գործի մեջ են զբաղված, բայց մոռանում են մի բան, որ Հիսուսն իրենց սպասում է իրենց տանը: Այդպիսի վիճակը բերում է նրան, որ մարդն սկսում է մեղադրել (հոգո չէ՞) ոչ միայն մարդկանց, այլև Հիսուսին (Ատոր ըսե...): Հնարավոր է մենք Աստծու գործով այնքան տարվենք, որ անգամ մեղադրենք Հիսուսին:

Ես չեմ կարծում, որ Հիսուսն եկել էր նրանց տուն հյուրասիրվելու, համոզված եմ, որ Նա եկել էր այդ ընտանիքի անդամների հետ շփվելու, զրուցելու, բանի որ այդ ժամանակ հրեաները

փնտրում էին Հիսուսին, որ սպանեին, իսկ դա մի ապահով ու հաճելի հավատացյալների միջավայր էր, որտեղ Հիսուսն ուզում էր Իր Հոր քաղաքության մասին պատմել սիրելի մարդկանց:

Եթե ձեզնից մեկն իմանա, որ այսօր երեկոյան Հիսուսն իրենց տուն է գալու, ի՞նչը կլինի նրա առաջնահերթ գործը. երևի՝ տունը մաքրել, խանութ գնալ, բերածը պատրաստել, քանի որ Հիսուսն է գալու ձեր տուն: Հյուրասեր լինելը լավ բան է, բայց գլխավորը երկրորդականից զանազանելը կարևոր է: Շատ է պատահում, որ լավ բանի ընտրությունը մեզ թույլ չի տալիս ընտրել ամենալավը: Մարթան լավ բան էր ընտրել, բայց կար ավելի լավ բան՝ այն, որը Մարիամն էր ընտրել:

Մաղմոս 27:4 խոսքում կարդում ենք. «Բան մը կը խնդրեմ Տերոջմէն, ու ասիկա կ'աղաչեմ, որ կեանքիս բոլոր օրերը Տերոջը տանը մէջ բնակիմ՝ Տերոջը վայելչութիւնը տեսնելու, ու անոր տաճարին մէջ զինք խնդրելու համար»: Սա էր Դավիթի խնդրածը՝ Տիրոջ տան մէջ բնակվել ու Նրա հետ հաղորդակցություն ունենալ:

Հիսուսին հարկավոր չեն քո արածները, Նա ցանկանում է, որ հենց քեզ հետ ժամանակ անցկացնի: Աղեկ բաժինը ձեր Տիրոջ հետ հանդիպելն է: Երբ դու քննես Սուրբ Գիրքը, կհանդիպես քո Տիրոջը:

Հովհաննու Ավետարանի 12:1-3 խոսքերում կարդում ենք. «Իսկ Յիսուս գատկէն վեց օր առաջ Բեթանիա եկաւ, ուր էր Ղազարոս մեռեալը, զոր

Յիսուս մեռելներէն յարուց: Եւ հոն անոր ընթրիք մը ըրին, ու Մարթա սպասատուութիւն կ'ընէր, և Ղազարոս անոր հետ սեղան մատողներէն մէկն էր: Իսկ Մարիամ մէկ լիտր մարդոսի պատուական մէծագին իւղ առնելով, Յիսուսի ոտքերը օծեց ու իր մազերովը անոր ոտքերը սրբեց. և տունը իւղին անուշահոտութիւնովը լեցունեցավ»: Ի՞նչ ենք տեսնում. Մարթան նորից սպասավորություն էր անում, իսկ Մարիամը այս անգամ ոչ թէ լսողի դերում էր, այլ՝ կատարողի: Մարիամի ընտրությունը բերեց նրան, որ իր կյանքը նվիրեց Աստծուն:

Ի՞նչ են ուզում ասել. եթե դուք գալիս եք հավաքույթի, եթե դուք ինչ-որ հոգևոր գործով եք զբաղված, որը շատ կարևոր է, չմոռանաք, որ կյանքում կա ավելի աղեկ բաժին, որն է ձեր Տիրոջ հետ ժամանակ անցկացնելը: Դուք կարող եք տարիներով Հիսուսի համար ծառայություն անել, բայց մոռանալ մտնել ներքին սենյակ, դուռը գոցել և ձեր Փրկչի հետ հանդիպել: Իսկ վերջինս կբերի նրան, որ դուք ձեր ամեն ինչը կնվիրեք Աստծուն և ձեր կյանքն արմատապես կփոխվի:

Արարակ Ամիրբեկյան

Ա Ս Տ Ծ Ո Ւ Ծ Ա Ր Ա Վ Ը

«Իմ սիրտս ու մարմինս ցնծութեամբ կ'աղաղակեն Կենդանի Աստուծոյն»: Մաղմոս 84:2

Պատահե՞լ է արդյոք, որ սուզվեք ջրի տակ և մնաք այնպեղ ձեր կարողությունից մի փոքր շար: Այդ ժամանակ դուք անասելի ցանկություն եք ունենում լողալ ջրից դուրս և շնչել այնքան ցանկալի օդը: Ինչքան երկար եք սուզված մնում, այնքան ավելի է մեծանում օդը շնչելու ցանկությունը: Այդ վիճակում մնալը դառնում է անտանելի, և դուք, հավաքելով ձեր բոլոր ուժերը, լողում եք դեպի վերև, որպեսզի վերջապես ներշնչեք այդ բաղձալի օդը:

Ծարավել Աստծու ներկայությանը՝ նշանակում է գիրակցել Նրա ներկայության մեջ մեր գրկվելու անհրաժեշտությունը, գիրակցել, որ Նա մեզ օդից էլ ավելի անհրաժեշտ է, փափագել հագեցնելու հոգևոր ծարավը Նրանով. «Իմ սիրտս ու մարմինս ցնծութեամբ կ'աղաղակեն Կենդանի Աստուծոյն»:

Աստված չի կամենում, որ մենք բավարարվենք Իրենից բացի ավելի քիչ մի բանով: Միայն Նրա ճանաչողությունը մեզ թույլ կտա հասնել կատարելության:

Խնդրի՛ր Տիրոջը, որ Նա քեզ նորից տա Իրեն ծարավելու փափագը, որպեսզի լցվես Զրիստոսով:

Յուսկաթ, 2019թ., ՕՆ 1 (107)

ԻՆՁՊԻՍԻՆՆ ԴԵՏՔ Է ԼԻՆԵՆ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱ ԾՆՈՂՆԵՐԻ ԵՎ ԶԱՎԱԿՆԵՐԻ ՓՈԽՀԱՐԱԲԵՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

Սկիզբը՝ նախորդ համարում

Այժմ ուզում եմ կարդալ Ծննդոց գրքի 46:29 խոսքը. «Եվ Յովսեփ իր կառքը պատրաստեց ու իր հայրը Իսրայելը դիմավորելու համար Գեսեմ ելավ և երբ անոր դեմը ելավ, անոր պարանոցին վրայ ինկավ ու երկար ատեն անոր պարանոցին վրայ լացավ»: Հովսեփը Հակոբի որդին էր: Շատ ժամանակ էր անցել, և Հակոբը, որ մտածում էր, թե իր որդին մահացել է, տեսնում է, որ նա ոչ թե մահացել է, այլ դարձել է մեծ մարդ՝ Եգիպտոսի երկրորդ մարդը: Կարելի է միայն պատկերացնել, թե ինչ անուշ էր բուրում Հովսեփը իր շքեղ հագուստների մեջ, ու թե ինչպիսի շքեղ կառքով էր նա գնացել դիմավորելու իր հորը, որի անունը Հակոբ էր: Եվ ահա նրանց հանդիպումը. Հովսեփը, տեսնելով հորը, ընկավ նրա պարանոցին, փաթաթվեց և երկար ժամանակ լաց եղավ: Ծննդոց 46:32-ից իմանում ենք, թե ով էր Հակոբը: Նա արջառների և հոտերի հովիվ էր: «Անոնք հովիվներ են, որով խաշիների տեր են և իրենց հոտերը ու իրենց արջառները և իրենց բոլոր ունեցածը բերին»: Դուք երբևէ շփվե՞լ եք կենդանիների հետ: Գուցե գրկել եք

կենդանիներին կամ կով եք կթել, գուցե ձեզնից մեկը կենդանիներ է խնամել: Եվ երբ կենդանիների հետ շփվելուց հետո անմիջապես գնացել ու հանդիպել եք այլ մարդկանց հետ, գուցե նկատել եք, որ մարդիկ ձեզնից հեռու են կանգնում: Պատճառը շատ պարզ է. երբ դուք շփվում եք կենդանիների հետ, ձեզնից սկսում է գալ նրանց հատուկ հոտը, որն այնքան էլ հաճելի չէ: Իսկ հիմա Հակոբը՝ Հովսեփի հայրը, որ հովիվ էր, հանդիպում է երկրի երկրորդ դեմքի հետ, որն ուներ թանկարժեք հագուստներ, նրանից բուրում էր անուշահոտություն, նա նստած էր թանկարժեք քարերով պատված կառքի մեջ: Եվ ահա նրանց հանդիպումը. որդին գլուխը դրել է հոր պարանոցին և նրան փաթաթված լալիս է բավական երկար ժամանակ: Հովսեփն իր այդ քայլով ասում է, որ ինքը չի ամաչում իր հովիվ հորը գրկելուց և նրա ով լինելուց: Ծննդոց 47:7-ում կարդում ենք. «Յովսեփ իր հայրը բերավ ու Փարավոնին առջև հանեց: Յակոբ օրհնեց Փարավոնին»:

Սիրելիներ, սրանք շատ արժեքավոր խոսքեր են: Դուք արդյոք ուշադրություն դարձրե՞լ եք, որ այն

երեխաները, որոնք ստացել են մեկ կամ երկու բարձրագույն կրթություն և զբաղեցնում են բարձր պաշտոններ, իսկ նրանց հայրն ու մայրը աշխատում են հիվանդանոցում որպես սանիտար կամ սանտեխնիկ, կամ ինչ-որ տեղ մաքրություն են անում, կամ էլ զբաղվում են գյուղատնտեսությամբ, իրենց շատ անհարմար են զգում և ամաչում են, երբ իրենց հարցնում են, թե որտեղ են աշխատում կամ ինչ զբաղմունքի տեր են իրենց ծնողները: Եվ ես ուզում եմ, որ մենք ուշադրություն դարձնենք Հովսեփի վարմունքին. նա իր հովիվ հորը բերում է Փարավոնի մոտ: Պատկերացրեք, թե նա մինչ այդ ինչպես պետք է ներկայացրած լիներ իր հորը, որ Փարավոնը նրա առաջ խոնարհեր իր գլուխը և Հովսեփի հովիվ հորից օրհնություն ընդուներ: Հովսեփն այնպես էր ներկայացրել իր հորը, որ Փարավոնն ասաց. «Եթե քո հայրը քեզ օրհնել է, քեզ համար աղոթել է, և դու նրա օրհնությամբ այսքան շնորհալի ես, ապա ես ցանկանում եմ, որ նման մարդը օրհնի ինձ և ինձ համար նույնպես աղոթի»:

Երկրորդը, ինչով որ մենք կարող ենք պատվել մեր ծնողներին, այն է, որ մենք, անկախ ամեն բանից, չամաչենք նրանց ով լինելուց և չվախենանք նրանց ներկայացնել մեր շրջապատում, բոլորի ներկայությամբ արժանացնենք նրանց մեր ուշադրությանը՝ անկախ նրանից, թե ինչ պաշտոն ենք մենք զբաղեցնում: Չեզնից շատերը

կարող են հիշել իրենց մանկությունը և այժմ էլ իրենց շրջապատում նկատել, որ ծնողներն առանց ամաչելու բոլորի ներկայությամբ սիրում և գուրգուրում են իրենց փոքրիկ զավակներին: Իսկ երբ այդ փոքրիկը մեծանում է և դառնում է չափահաս, մի՞թե հաճելի չի լինի, որ այդ նույն տղան, որ արդեն բավական մեծացել է, նույն կերպ գրկի իր արդեն ծեր մորը, համբուրի նրան և շնորհակալություն հայտնի, որ նա կա իր կյանքում, որ իրեն սիրել, գուրգուրել և ամեն վայրկյան եղել է իր կողքին: Եվ ահա Հովսեփը չամաչեց գլուխը դնել իր հովիվ հոր պարանոցին և փաթաթվելով նրան լաց լինել:

Հովսեփը շատ լավ հասկանում էր, որ ինքն այդ երկրում երկրորդ մարդն է, բայց նա նաև հասկանում էր, որ կա մեկը, որն ավելի բարձր է իրենից, և դա իր հովիվ հայրն է: Միբեյիներ, Հովսեփի կյանքը լցված էր բարիքներով և օրհնություններով, քանի որ Աստված կանգնած է Իր խոսքի հետևում, իսկ Իր խոսքը հետևյալն էր. եթե դու պատվես քո հորն ու մորը, ապա բարիքներով և օրհնություններով լի երկար կյանք կունենաս այս երկրի վրա:

Թանկաթ, 2019թ., № 1 (107)

Երրորդ օրինակը գրված է 3-րդ Թագ. 2:19-ում. «Բերսաբէ Սողոմոնն թագավորին գնաց, որպէս զի Ադոնիային համար անոր հետ խօսի ու թագավորը զանիկա դիմաւորելու համար ոտքի ելաւ ու անոր խոնարհութիւն ըրաւ: Երբ իր աթոռը նստաւ, իր մօրը համար ալ աթոռ դնել տուաւ և մայրը անոր աջ կողմը նստաւ»: Սողոմոնը թագավոր էր, իսկ ո՞վ էր Բերսաբեն. Նա Սողոմոնի մայրն էր: Սիրելիներ, մենք զիտենք, որ թագավորների առաջ ոտքի են կանգնում, և նրանք ընդունում են այլոց խոնարհումը: Բայց մենք այստեղ տեսնում ենք մի հետաքրքիր տեսարան. ներս է մտնում մի կին՝ Բերսաբեն, և Սողոմոնն ինքը՝ թագավորը, ոտքի է կանգնում: Ինչո՞ւ է այդպես կատարվում: Դա կատարվում է այն պատճառով, որ Սողոմոնն թագավորը մտածում է՝ այժմ իր մոտ է գալու մի կին, որը բարձր է իրենից: Եվ առաջինը՝ Սողոմոնը կանգնեց նրա առջև, իսկ երկրորդը՝ խոնարհվեց իր մոր առաջ: Այդ ամենից հետո նա իր աջ կողմում աթոռ դրեց և նստեցրեց իր մորը: 20-րդ խոսքում ասվում է. «Ու ըսավ. «Ես քեզնէ պզտիկ բան մը պիտի խնդրեմ, ինծի ոչ չ'ըսես»: Թագաւորը անոր ըսաւ. «Խնդրէ՛, մայր իմ, քանզի քեզի ոչ պիտի չ'ըսեմ»: Ես ուզում եմ ձեր ուշադրությունը դարձնել այն բանին, որ Սողոմոնը չի շտապում ճշտել, թե ինչի համար է իր մայրը եկել իր մոտ, այլ անմիջապես իր մոր համար ապահովում է հարմարավետ

պայմաններ, որից հետո մայրը դիմում է իր խնդրանքով: Այժմ եկե՛ք այս պատմությունը տեղափոխենք մեր օրեր: Եկե՛ք պատկերացնենք մի երիտասարդ տղայի, որը նստած է իր սենյակում, իր սեփական համակարգչի մոտ և մի շատ կարևոր աշխատանք է կատարում: Հենց այդ պահին բացվում է դուռը, և նրա սենյակ է մտնում իր մայրը: Ի՞նչ եք մտածում, այսօր ինչպիսի՞ սցենարով կընթանա այդ պատմության շարունակությունը:

Կարծում եմ՝ տղան համակարգչի էկրանից իր գլուխը կթեքի դեպի մայրը, խոժոռ դեմքով կասի, որ ինքը հիմա շատ լուրջ գործով զբաղված է, որ հիմա մոր համար ժամանակ չունի, թող մայրը դուռը փակի և դռան ետևում սպասի, մինչև ինքը կազատվի գործերից: Ես համոզված եմ, որ Սողոմոնն թագավորն ուներ մի շարք շատ կարևոր հարցեր, բայց երբ բացվեց դուռը, և ներս մտավ մայրը, Սողոմոնն իր արարքով ասաց, որ չկա ավելի կարևոր բան, քան այն, որ իր սենյակ մտավ ամենաթանկ, ամենաբարձր մարդը՝ իր մայրը: Սողոմոնը վեր կացավ, խոնարհվեց նրա առաջ, ապա-

հովեց նրան հարմար աթոռով և այդ ամենից հետո խոստացավ կատարել մոր խնդրանքը և չմերժել նրան՝ չիմանալով նույնիսկ, թե ինչ է նա խնդրելու։ Ես բոլոր երիտասարդներին ասում եմ, եթե ձեր սենյակի դուռը բացվում է, և ներս է մտնում ձեր մայրը, ապա հենց առաջին վայրկյանին դուք պետք է վեր կենաք ձեր տեղից, խոնարհվեք, նստեցնեք նրան ձեր սենյակում գտնվող ամենահարմարավետ բազկաթոռին և ասեք, որ շատ ուրախ եք, որ մտել է ձեր սենյակ։ Եվ նույնիսկ չիմանալով, թե ինչ է նա խնդրելու ձեզնից, խոստանաք կատարել, քանի որ մեծ պատիվ է ինչ-որ բանով օգտակար լինել սեփական մորը։ Միգուցե շատերիդ մոտ ծիծաղ առաջացնի այն, ինչ հիմա ես ասում եմ, և այն, թե ինչպես վարվեց Սողոմոնը։ Ես նորից ուզում եմ ձեր ուշադրությունը դարձնել նրան, որ Սողոմոնը ապրեց շատ երկար, և այդ երկար կյանքը լցված էր բարիքներով։ Շատերը կարող են ասել, չէ՞ որ նա իր կյանքի վերջում խոնարհվեց կուռքերին։ Այո՛, այդպես է, բայց այն օրերը, որը դրել էր Աստված՝ «պատվիր քո հորն ու մորը և կունենաս երկար կյանք», Սողոմոնը կատարեց։ Իսկ Աստված կանգնած է Իր Խոսքի ետևում, և Նրա խոսքը երբեք անկատար չի մնում։ Մենք Սողոմոնի օրինակով կարող ենք պատվել մեր ծնողներին՝ արժանացնելով նրանց մեր ուշադրությանը։ Եվ սա ես ասում

եմ և՛ ինձ, և՛ ձեզ։ Եթե ինձ զանգում է իմ մայրը, ինչքան էլ զբաղված լինեմ ես, ինձ համար այդ պահին չկա ավելի կարևոր բան, քան պատասխանել նրան, ասել, որ նա իմ թանկագին և սիրելի մայրիկն է, հետաքրքրվել, թե ինչով կարող եմ ես նրան օգտակար լինել։ Երբ ես վերադառնում եմ ուղևորությունից, առաջինը, ում զանգում եմ, իմ կինն է, և անմիջապես հետո՝ իմ մայրը։ Եվ այժմ վստահաբար ասում եմ ձեզ և ինձ, որ միայն մայրն է, որ ձեզ կօրհնի անդադար, արցունքով և աղաչանքով միայն մայրը կաղոթի ձեզ համար օրուգիշեր, ամբողջ սրտով կուրախանա ձեր հաջողություններով։ Եվ այստեղ է թաքնված գաղտնիքը, որ եթե իմ ծնողները իմ կյանքում այդքան թանկ են, ապա ի՞նչ պիտի անեմ ես։ Պատվի՛ր նրանց այնպես, ինչպես Դավիթը, ուղղակի հնազանդվի՛ր, մի՛ ամաչիր նրանցից, ինչպես Հովսեփը չամաչեց, և արժանացրո՛ւ նրանց քո ուշադրությանը, ինչպես Սողոմոնն արժանացրեց։

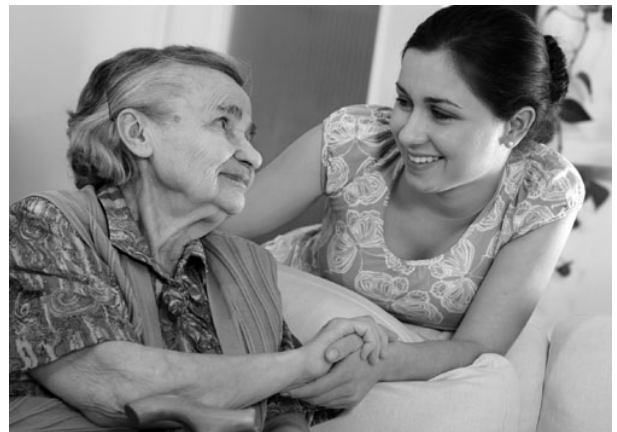
Այժմ, սիրելիներ՛ր, ես ուզում եմ վերադառնալ այն խոսքին, որից սկսեցինք։ Եփես. 6:1-ում. «Որդիներ՛ր, ձեր ծնողներուն հնազանդ եղեք Տերոջմով, վասն զի այդ է արժանը»։ Եկե՛ք հասկանանք, թե ինչ է նշանակում ծնողներին վերաբերվել արդարացի։ Իմ մայրիկը արդեն յոթանասուն տարեկան է, նա արդեն չի քայլում այնքան արագ, ինչպես քայլում էր առաջ,

Թանկաթ, 2019թ., № 1 (107)

ձեռքերն այնքան էլ ուժով չեն, ինչպես առաջ: Երբ մեր ծնողները մոտենում են իրենց խոր ծերությանը, շատ հաճախ մենք նկատում ենք, որ մեր ծեր ծնողներն արդեն չեն կարողանում կերակուրով լի գդալը մոտեցնել իրենց բերանին, նրանց ձեռքերը դողում են, և շատ հաճախ այդ կերակուրը թափվում է մինչև բերանին հասնելն ու կեղտոտում է սփռոցը: Եվ աղջիկը, տեսնելով կեղտոտ սփռոցը, հանդիմանում է մորը՝ ասելով, որ նա մի փոքր ավելի հավաք լինի: Այժմ ես դիմում եմ բոլոր որդիներին և դուստրերին: Երբ դու փոքր տարիքում սկսեցիր գդալ բռնել, ինչպե՞ս էիր դու դա անում: Ես հավատացնում եմ քեզ, որ դու դա անում էիր շատ վատ և միանշանակ ոչ թե մի կաթիլ, այլ բազում ճաշի կաթիլներ էիր թափում մայրիկի նոր լվացած սպիտակ սփռոցի վրա, բայց քո մայրն ու հայրը շոյում էին քո գլուխը և հորդորում էին, որ հետագայում ավելի լավ կլինի: Իսկ այսօր քո մայրն ընդամենը մի կաթիլ է թափել սփռոցին, և դա քեզ նյարդայնացնում է. դա անարդար է:

Մեր ծեր ծնողները մեզ համար այսօր կարող են շատ անհարմարություններ ստեղծել, և մենք այդ ամենին անմիջապես նկատողություն կանենք: Բայց ես ձեզ ուզում եմ ասել, սիրելիներ, որ մենք էլ մեր փոքր տարիքում

ամեն քայլափոխի մեր ծնողներին անհանգստություն և անհարմարություն ենք պատճառել, բայց մեր ծնողները այդ ամենից չեն նյարդայնացել, մեզ չեն կոպտել: Եվ այժմ նույնպիսին պետք է լինի մեր վերաբերմունքը նրանց նկատմամբ, երբ արդեն նրանք ծերացել են և ունեն մեր հոգատարության կարիքը: Ու եթե մենք մեր սրտում չունենք նրանց նկատմամբ հոգատարություն, դա անարդար է:

Սիրելիներ, երբեք մի՛ նյարդայնացեք այն ամենի վրա, ինչ կատարվում է մարդու հետ իր ծերության օրերի մեջ: Եվ այսպես, այս ամենից ես ուզում եմ մի եզրահանգում անել. եթե դու ուզում ես, որ քո կյանքը լցվի բարիքով, օրհնությամբ, ապա դրա համար գոյություն ունի մի բաղադրատոմս, և եթե դու դրա առաջ խոնարհվես, ապա Աստծու ձեռքը հավիտյան քեզ հետ կլինի: Ես ցանկանում եմ, որ դուք հասկանաք, որ այժմ ձեզ հետ խոսում է Աստված Իր Խոսքով: Ամեն:

Իզոր Ազանով, Քելառուս

ՊԱՏՎԻՐԱՆՆԵՐԸ՝ ՈՐՊԵՍ ԱՂՈԹՔ

Տաք պատվիրանները վերա-
ծելով աղոթքի՝ ես աղոթում եմ
դրանց համեմատ: Վերցնում եմ մի
մասը մյուսի հետևից և որքան հնա-
րավոր է ազատում ինձ շատ այլ
տարբեր զվարճանքներից, որպեսզի
աղոթեմ: Ես ամեն պատվիրանը բա-
ժանում եմ չորս մասի՝ չորս թելերի,
որոնցով էլ պսակ եմ հյուսում: Առաջին
հերթին ընկալում եմ այն որպես խրատ
և մտածում եմ այն մասին, թե Տեր
Աստված ի՞նչ է պահանջում ինձնից
այդքան հետևողականորեն: Երկրորդ՝
ես այն վերածում եմ գոհության,
երրորդ՝ խոստովանության, չորրորդ՝
աղոթքի:

Առաջին՝ ես այդպես անում եմ
մտքերիս մեջ կամ բառերով: Օրինակ՝
«Ես եմ Եհովան՝ Բո Աստվածը: Բացի
ինձանից ուրիշ աստվածներ չունե-
նաս»: Այստեղ ես անկեղծորեն համա-
րում եմ, որ Աստված խրատելով՝
սպասում է ինձնից վստահություն և
սովորեցնում ինձ ամեն ինչում վստա-

հել Իրեն մաքուր սրտով, և որ Իր
ամենաանկեղծ ցանկությունը իմ Աստ-
վածը լինելն է: Ես պետք է Նրա մասին
այդպես մտածեմ՝ հավիտենական
փրկությունը կորցնելու վտանգի
դեպքում:

Իմ սիրտը չպետք է ապավինի կամ
վստահի մեկ այլ բանի, լինի դա
հարստություն, իմաստություն, հեղի-
նակություն, իշխանություն, բարեպաշ-
տություն կամ մեկ այլ բան:

Երկրորդ՝ ես գոհանում եմ Տիրոջից
Նրա անսահման կարեկցանքի հա-
մար, որով Նա եկավ ինձ մոտ այդքան
հայրաբար, և այն բանի համար, որ
Նա, լինելով չկանչված, չհրավիրված
և չվաստակված իմ կողմից, առա-
ջարկում է ինձ իմ Աստվածը լինել,
որպեսզի հոգ տանի ինձ համար և լինի
իմ հանգստությունը, պաշտպանը, օգ-
նությունն ու զորությունը ամեն անգամ,
երբ ինձ դա անհրաժեշտ է: Մենք՝
խեղճ և մահվան ենթակա մարդիկս,
գտել ենք շատ աստվածներ և ստիպ-
ված ենք լինելու նորից ու նորից որոնել
Նրան, եթե Նա թույլ չտա մեզ լսել
Իրեն, անկեղծորեն չխոսի մեզ հետ
մեր սեփական լեզվով ու ասի, որ
մտադիր է մեր Աստվածը լինել: Ինչ-
պե՞ս մենք կարող ենք երբևէ հավի-

Երևելաք, 2019թ., ԾՆ 1 (107)

տենական գոհություն մատուցանել Նրան, որպեսզի դա բավական լինի:

Երրորդ՝ ես խոստովանում եմ և ճանաչում իմ մեծ մեղքը և անշնորհակալությունը այն բանի համար, որ այդչափ անմաքուր ձևով ատել եմ բոլոր այդ բարձր վարդապետությունները և նման թանկագին պարգևը իմ կյանքի ողջ ընթացքում: Խոստովանում ու ներում եմ խնդրում Նրանից այն բանի համար, որ Նրա բարկությունն եմ հարուցել իմ կռապաշտությամբ: Ես զղջում եմ դրանց համար և խնդրում Նրա շնորհը:

Չորրորդ՝ ես աղոթում եմ և ասում. «Իմ Աստված և Տե՛ր, օգնիր ինձ Քո շնորհով՝ իմանալու և հասկանալու Քո պատվիրանները ավելի լիարժեքորեն և ամեն օր ապրելու դրանցով մաքուր սրտի վստահությամբ: Պահպանի՛ր իմ սիրտը, որ ես երբեք այլևս մոռացկոտ ու անշնորհակալ չլինեմ, որ երբեք ես չփնտրեմ այլ աստված կամ այլ մխիթարություններ երկրի վրա կամ մեկ այլ արարչագործության մեջ, այլ ճշմարտապես մոտենամ միայն Քեզ,

իմ միակ Աստված: Ամեն, սիրելի՛ Տե՛ր Աստված և Հայր, Ամեն»:

Ջգո՛ւյշ եղեք, այնուամենայնիվ, մի՛ վերցրեք ձեզ վրա այս ամենը կամ ավելի շատ, որ չծանրաբեռնվեք հոգևորապես: Բացի դրանից, արդյունավետ աղոթքը չպետք է երկար լինի կամ ձգձգված, այլ՝ հաճախակի և ջերմեռանդ: Բավական է նայել մեկ հատված կամ կես հատված, որը կրոնկի հրդեհ ձեր սրտում: Դա Հոգին է շնորհում ձեզ: Հոգին մշտապես կուղղորդի մեզ Աստծու Խոսքով, երբ մեր սիրտը մաքրված և ազատված լինի մտքերից ու հոգսերից:

Մարտին Լյութեր

Յունվար, 2019թ., №1 (107)

Երկու հրեշտակ գրուցում են.

- Անդադար իջնում ես երկիր ու վերադառնում, անհաշիվ գնում ես ու զալիս: Հեղաբրբիր է, ո՞րն է քո պարտականությունը:
- Ես Աստծուն եմ առաքում մարդկանց խնդրանքները, զանգարները, օգնության կանչերը: Իսկ դո՞ւ... Տեսնում եմ, որ անգործ ես ու միշտ սպասողական...
- Ես էլ պետք է Աստծուն փոխանցեմ մարդկանց գոհության ու շնորհակալության աղոթքները:

ՄԵԾ ՀԱՎԱՏՔ ՈՒՆԵՑՈՂ ՊՐՈՍԿՈՎԻԱՆ

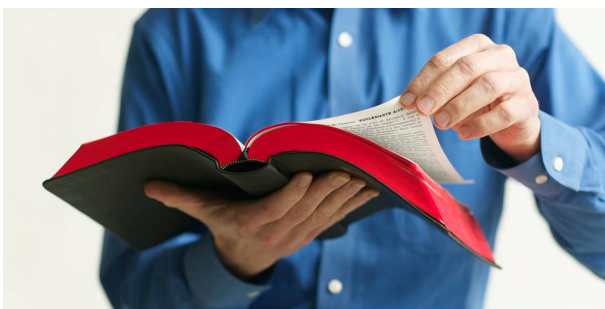
Ես մի պատմություն եմ լսել իմաստուն պրոֆեսորի մասին, որի մոտ է գնում կասկածներով ու խնդիրներով ծանրացած մի ուսանող: Պրոֆեսորը նրան ասում է.

- Այդ խնդիրները կարելի է լուծել միայն Տեր Հիսուս Քրիստոսի հավատքի միջոցով:

- Ես հավատում եմ Հիսուս Քրիստոսին, սակայն սրտումս ուրախություն չկա,- խոստովանում է ուսանողը:

Այդ ժամանակ պրոֆեսորն ուսանողին առաջարկում է կարդալ Հովհաննոս Ավետարանի 3-րդ գլխի 16-րդ խոսքը: Ուսանողն այն շուտասելուկի նման արագ կարդում ու վերջացնում է:

- Դիշտ չես կարդում,- նկատում է պրոֆեսորը,- նորից կարդա:

Ուսանողը մի անգամ ևս կարդում է այդ խոսքը:

- Դիշտ չես կարդում,- նորից նկատում է պրոֆեսորը և, ուսանողի ձեռքից վերցնելով Աստվածաշունչը, ասում,- ես կկարդամ, իսկ դու ուշադրությամբ լսիր:

Պրոֆեսորն սկսում է կարդալ դանդաղ ու հանդիսավոր. «Վասն զի Աստուած այնպես սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տուաւ, որպէս զի ամէն ով որ անոր հաւատայ՝ (այս հատվածում պրոֆեսորը մի պահ կանգ է առնում, ապա ձայնը բարձրացնում) չկորսուի, հապա յաիտե՜նական կեանք ունենայ»: Դու լսում ե՞ս. Նրան հավատացողը... Մեր հավատքի գործությունը Նրա՝ Հիսուս Քրիստոսի մեջ է, ոչ թե մեր: Որքան շատ ենք Նրան հավատալով մեր անձերը Նրան վստահում, այնքան մեծ է մեր հավատքը:

Ուսանողը հասկանում է իր սխալը...

Որտեղի՞ց է մեր հավատքը. «Հաւատքը լսելէն է, ու լսելը՝ Աստուծոյ խօսքէն» (Հռ.10:17): Բայց հաճախ այնպես է պատահում, որ մարդը երկար հաճախում է հավաքույթների, լսում Աստծու Խոսքը, սակայն փրկության հավատք չի ունենում: Աստծու Խոսքը չի կանում նրա սրտին, այն ետ է դառնում նրա կարծրացած սրտից: Այդպիսի մարդկանց մասին Հիսուսն ասում է. «Լսելու ականջներ ունեն, սակայն չեն լսում»:

Հավատքն Աստծու պարգևն է, սակայն Նա այդ հավատքը չի տալիս այնքան ժամանակ, մինչև չտեսնի տվյալ անձի սրտում ճշմարտությունը

Ձեկբեմբեմ, 2018թ., № 11 (106)

ճանաչելու փափագը: Աստված սրտեր քննող է:

Հիսուսը երեք անգամ ասաց այն աշակերտներին, որոնցից մեծ հավատք էր սպասում. «Ինչո՞ւ դուք այդպես թերահավատ եք»: Եվ նրանց, ովքեր հոգևոր ոչ մի ծիլ անգամ չունեին՝ «Մեծ է քո հավատքը»:

Հավատքն ինքն իրենով ոչինչ և ոչ մեկին չի փրկել, սակայն երբ մենք հավատում ենք Խոսքին և Նրա Հեղինակին, այդ ժամանակ մեր հավատքը դառնում է գործուն: Եվ հաճախ է պատահում, որ Տիրոջն ենք դիմում դիվահար որդի ունեցող հոր խոսքերով. «Կը հաւատամ, Տէ՛ր, օգնէ իմ անհաւատութեանս» (Մարկ. 9:23):

Ժամանակին մի պատմություն են լսել մեծ հավատք ունեցող Պրոսկովիայի մասին: Նա ապրել է քաղաքից հեռու մի խուլ գյուղում, սակայն շատերն են նրան ճանաչել որպես մեծ հավատք ունեցող մեկին: Նրա մասին լսում է քաղաքաբնակ մի քարոզիչ և որոշում այցելել Պրոսկովիային:

Մտնում է գյուղ և առաջին պատահած կնոջը հարցնում է.

- Որտե՞ղ է ապրում մեծ հավատք ունեցող Պրոսկովիան:

- Հա՛, գիտեմ՝ ում մասին եք հարցնում,- ասում է կինը և մատնացույց է

անում գյուղի ծայրում գտնվող մի խարխուլ տնակ:

Քարոզիչին ընդառաջ դուրս է գալիս մի կորացած ծեր կին.

- Դո՞ւ ես մեծ հավատք ունեցող Պրոսկովիա քույրը,- հարցնում է քարոզիչը:

- Չէ՛, իմ հավատքը փոքր է, սակայն ես մեծ Փրկիչ ունեմ...,- պատասխանում է Պրոսկովիան:

Փառք Տիրոջը, ես էլ վաղուց հասկացել եմ, որ որքան ես իմ աչքին փոքր եմ երևում, այնքան Աստված մեծ է ինձանում: Երբ ես զգում եմ իմ թուլությունը՝ Նա ամուր բռնում է իմ ձեռքը, և հիշում եմ Պողոս առաքյալի խոսքերը, երբ ասում էր, թե՛ երբ թուլանում եմ, այն ժամանակ զորանում եմ: Այս խոսքերի ճշմարտացիությունը ամեն մի քրիստոնյա կարող է իր վրա ստուգել: Շատ քրիստոնյաների թվում է, թե իրենք ամուր բռնել են Քրիստոսի ձեռքը: Թո՛ւյլ տվեք Նա Ինքը լիարժեք վստահության միջոցով բռնի ձեր ձեռքը, և Նա ձեզ կհասցնի վերջնական տին: Որքան շատ ենք մենք մեր անձերը վստահում Նրան, այնքան ավելի մեծ է մեր հավատքը և մեր ձգտումը Նրա նկատմամբ:

Ն. Վոդնևսկի

Քրիստոնյայի համար ուղեցույց պետք է լինի ոչ թե հասարակական կարծիքը, այլ Աստծու Խոսքը. մարդիկ կարող են սխալվել, իսկ Աստվածաշունչը՝ երբեք:

Անդրե Մորուս

ՄԵՍՐՈՊ ԵՂՔՈՐ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ծնվել ու մեծացել եմ Հայաստանում, մանկուց լսել եմ Տիրոջ խոսքը, բայց չեմ ապաշխարել: Հետագայում տեղափոխվեցի Բարսեղունա, որտեղ էլ ապաշխարեցի 2007թ.:

Եկավ ժամանակ, որ ինքնագագողությունս սկսեց վատանալ: Բազմաթիվ բժշկական հետազոտություններ անցա, բայց ոչ մի վտանգավոր հիվանդություն չէր հայտնաբերվում: Դա շարունակվեց երկու տարի, տարվա մեջ մի քանի անգամ շատ խիստ վատանում էի, և ինձ տեղափոխում էին հիվանդանոց: Ես գնում էի վճարովի հիվանդանոց, ամեն անգամ նույն պատասխանն էի ստանում՝ պատճառը չէին գտնում: Հարազատներս անհանգստացած էին իմ վիճակով, տեսնում էին, որ իրենց աչքի առաջ մահանում եմ: Եղբայրս ասաց. «Արի՛ Հայաստան, այստեղ ես Գրիգոր Լուսավորիչ բժշկական կենտրոնում ընկեր ունեմ, թող իրենք էլ հետազոտեն»:

Եկա Հայաստան: Մյուս եղբայրս ասաց. «Հիվանդանոց գնալուց առաջ արի՛ մեր տուն՝ աղոթենք, յուզով օծվիր ու նոր գնա»: Ես այդպես էլ արեցի: Հիվանդանոցում արդեն եպիսկոպոս

Գևորգ եղբայրն ինձ հարցրեց՝ քեզ յուզով օծե՞լ եմ, ասացի՝ այո: Ասաց. «Կուզե՞ս ես էլ օծեմ»: Ես համաձայնեցի, նա կարդաց Տիրոջ խոսքը և ինձ յուզով օծեց արդեն հիվանդանոցի բակում, մեքենայի մեջ: Երբ բարձրանում էի աստիճաններով, ինձ միտք էր գալիս, թե՛ մահանալու ես, դու քաղցկեղով հիվանդ ես, պարզապես չեմ բացահայտում: Սակայն մի վայրկյան հետո իմ սրտում երկնքից մխրճվեց մի միտք. **հավատքով եղած աղոթքը կարող է բժշկել ու փրկել**: Ես դա ընդունեցի:

Արդեն որոշ ժամանակ անց կարողանում էի քայլել, ուտել: Կարճ ժամանակ անց վերադարձա Իսպանիա և սկսեցի աշխատել: Եթե առաջ ես չէի կարողանում քայլել, ապա այժմ երկու բանվորներ չեն հասցնում ինձ հետ աշխատել: Տերը իմ մարմնի գործությունը կրկնապատկեց:

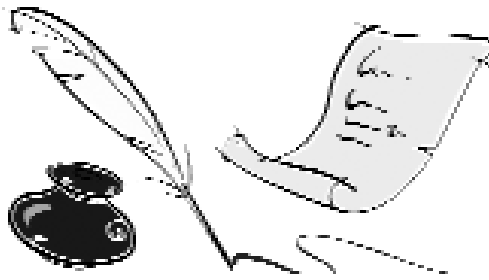
2011թ.-ից մինչև 2012թ. վերջը տևեց իմ հիվանդությունը: Իսպանիայում բժշկական տեխնոլոգիաները շատ զարգացած էին, բայց ոչինչ չէին կարողանում ախտորոշել: Իսկ երբ Հայաստանում պառկած էի հիվանդանոցում, եղբայրս՝ Ռուբենը, ասաց.

Թեևկաթ, 2019թ., ՕN 1 (107)

«Սա հոգևոր պատերազմ է, թող հավատքդ զորանա՝ չպարտվես»: Ես Հայաստանում նույնպես շատ պրոֆեսորների մոտ ստուգումներ անցա, բայց ապարդյուն: Ես բոլորին հորդորում եմ, որ եղբայրների հետ խոսեն և

առիթի դեպքում յուրով օծվեն, քանի որ դրա բուժիչ գործությունը անձամբ գիտեն: Եթե հաւատանք, Տերը մեռելներին էլ հարություն կտա:

**Մեսրոպ Թումանյան
Իսպանիա, Քարսելյոնա**

ՆԻԿՈԼԱՅ ՎԼԱՍԼԵՎԻՉ ԵԳՈՐՈՎԻ ՎԿԼՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Հարազատ դարձած եղբայրներից և քույրերից բաժանումը մոտ էր: Նրանք ինչպես կարող էին կիսում էին Նիկոլայ եղբորը բաժին հասած դժվարությունները: Այդ երեկոյի ընթացքում բազում շնորհակալության աղոթքներ բարձրացան Աստծուն: Եվ ահա երեկոյի ավարտին Նիկոլայ եղբորը մոտեցավ մի պատանի աղջիկ՝ տանտիրուհու աղջիկը, ու եղբորը նվիրեց հինգ ռուբլի: Մայրն ասաց, որ այդ գումարն իր աղջիկը հավաքել է 15 կոպեկներով, որը նրան տրվել էր դպրոցական նախաճաշի համար: Երբ աղջիկն իմացել էր, որ հորեղբայր Կոլյան բանտ է նստել Քրիստոսի անվան համար, այդ կոպեկները հավաքել էր և ցանկանում էր ինչ-որ բանով օգնել նրան:

Նիկոլայ եղբայրը նայում էր իրեն մեկնած հինգ ռուբլուն, իսկ արցունքները հոսում էին նրա աչքերից: Ինչքան տարբեր էր այս գումարը այն

գումարից, որն իրեն առաջարկում էր ՊԱԿ-ի (КГБ) աշխատակիցը: Ինչքան թանկ էր այս հինգ ռուբլին՝ համեմատած այն էժանագին խայծի հետ: Նա երախտապարտ հայացքով վերցրեց այդ գումարը աղջկա ձեռքից որպես ամենաթանկագին նվեր իր կյանքում, և բարձրացնելով այն բոլորի առաջ՝ ասաց. «Ինչպիսի նյութական դժվարություն էլ ունենամ հետագայում, ես չեմ ծախսի այս գումարը, այն միշտ կմնա իմ Ավետարանի առաջին էջում»:

Այդ աղջիկը վաղուց արդեն մեծ է, իսկ այդ գումարն այդպես էլ դրված է Նոր Կտակարանի առաջին էջում՝ որպես հիշատակ փոքրիկ աղջկա արած զոհաբերության, որն Աստծու աչքերում շատ մեծ է:

Կանցնեն դարեր, կշարժվեն սարերն ու ձորերը, երկրային գանձերը կվերածվեն անպիտան փոշու ու մոխրի, բայց այդ փոքրիկ զոհաբերու-

թյունը չխամրող փայլով հավիտյան կշռող Աստծու առջև, նրա փոքրիկ զոհը շատ մեծ է Աստծու աչքերում:

Եվ ամեն անգամ, երբ ինչ-որ մեկը անհասկանալի և զարմացած հայացքով նայում է Նիկոլայ եղբոր Ավետաբանի առաջին էջում դրված հինգ

ռուբլուն, եղբայրը բոցավառ և արցունքոտ հայացքով պատմում է բոլորին այդ թանկագին զոհի մասին:

Նիկոլայ Վասիլևիչ Եգորովը Կատյա Էրմետովայի և նրա դուստր Գալյայի հետ, որը եղբորը հինգ ռուբլի էր նվիրել նրա՝ սիբիրյան արքայից ազատվելու օրը

ԴՈՒՔ ԱՍՏԾՈՒ ԱՂՋԻ՞ԿՆ ԵՔ

Ձմռան ցրտաշունչ օր էր: Մոտ տասը տարեկան մի տղա ուտաբորիկ կանգնել էր կոշիկի խանութի մոտ, նայում էր պատուհանից ներս և դողում ցրտից: Մի կին մոտեցավ նրան և հարցրեց, թե ի՞նչ է անում:

- Խնդրում եմ Աստծուն ինձ մեկ զույգ կոշիկ տալ,- պատասխանեց տղան:

Կինը բռնեց տղայի ձեռքը, տարավ խանութ և վաճառողին խնդրեց բերել գուլպաներ, ջրով լի թաս և սրբիչ: Այնուհետև նա ծնկի եկավ, լվաց տղայի սառած ոտքերը և սրբիչով չորացրեց: Հետո գնեց մի զույգ կոշիկ, հագրեց գուլպաները, այնուհետև կոշիկները, շոյեց տղայի գլուխը և ասաց. «Իմ փոքրիկ ընկեր, դու հիմա չես մրսում, չէ՞»:

Երբ կինը պատրաստվում էր դուրս գալ, փոքրիկը վազեց, բռնեց ձեռքից և,

արցունքոտ աչքերը նրան հառած, հարցրեց. «Դուք Աստծու աղջի՞կն եք»:

Մեր կյանքը ցույց տալի՞ս է արդյոք, որ մենք Աստծու որդիներն ու դուստրերն ենք: Մեր գործերից հասկանո՞ւմ են մարդիկ արդյոք, որ մենք Նրա աշակերտներն ու հետևորդներն ենք: Հարցեր, որոնց պատասխանները դժվարանում ենք տալ:

Ծանկաթ, 2019թ., № 1 (107)

ՓՐԿՎԱԾ՝ ՀՈՒՅՍԻ ՄԻՋՈՑՈՎ

«Որովհետև հույսով փրկվեցինք...»: Հռովմ. 8:24

Ամերիկյան մի լրագրում հետաքրքիր նյութ էր տպվել: Մի կին, որի անունը Հոփ (Hope) էր, որը թարգմանաբար նշանակում է հույս, փրկում է մի երիտասարդի, որն ինքնասպան լինելու նպատակով իրեն կամրջից ցած է նետում դեպի հոսող գետը: Հոփը կամ ինչպես թարգմանաբար նրան կանվանենք՝ Հույսը պատմում էր, որ նախքան երիտասարդի ցատկերը նրա երեսն այնքան այլ-այլված էր, որ կարծես օգնություն էր աղերսում մարդկանցից: Երբ երիտասարդը ցատկում է կամրջից, ամուսնու հետ մեքենայով կամրջի վրայից անցնող Հույսին մեկ բան էր մնում՝ ցատկել երիտասարդի հետևից, որպեսզի փրկի նրան:

Հույսն ասում է. «Երբ մենք փրկեցինք նրան և դուրս հանեցինք գետից, նա շարունակ ասում էր, որ հոգնել է կյանքից, որ ինքը ոչ ոքի պետք չէ և արժանի չէ, որ իրեն փրկեն: Իսկ ես ասացի, որ եթե նա որևէ մեկին պետք չգար, ապա իր ետևից չէինք ցատկի և փրկի: Այնուհետև նա հարցրեց իմ անունը: Ես պատասխանեցի, որ անունս Հույս է, ինչին նա արձագանքեց հարցնելով՝ Ի՞նչ: «Անունս Հոփս է»: Նա երկու անգամ կրկնեց իմ անունը, որից հետո նրա դեմքին ժպիտ հայտնվեց»:

Կյանքից հոգնած և հիասթափված երիտասարդն այդ դիպվածը մինչև իր կյանքի ավարտը չի մոռանա: Նա լավ սերտեց մի կարևոր դաս՝ մահից իրեն փրկեց Հույսը:

Նորից վերհիշենք Հռոմեացիների 8:24 խոսքերը. «Որովհետև հույսով փրկվեցինք...»:

Այսպիսով, շարունակենք հուսալ, և այդ հույսը կփրկի մեզ: Չմոռանանք ամեն օր հազնել հույսի սաղավարտը՝ թույլ չտալով, որ թշնամին իր կրակոտ նետերով խոցի և հրդեհի մեր միտքը, մեր ներսը:

Ե՞րբ է Սուրբ Ծնունդը

Ե՞րբ է Սուրբ Ծնունդը: Սուրբ Ծնունդը ո՛չ դեկտեմբերի 25-ին է, ո՛չ էլ հունվարի 6-ին: Ահա թե իրականում երբ է Սուրբ Ծնունդը... Ամեն անգամ, երբ ժպտում ես եղբորդ և նրան շնորհ ես մեկնում, գալիս է Սուրբ Ծնունդը: Ամեն անգամ, երբ լռում ես, որպեսզի լսես ուրիշներին, երբ հրաժարվում ես այն կանոններից, որոնք երկաթե օղակի նման ճնշում են մարդկանց իրենց միայնության մեջ, երբ հույսի շող ես նվիրում հուսահատներին, երբ խոնարհաբար ընդունում ես, թե որքան շնչին են քո հնարավորությունները և որքան մեծ է քո տկարությունը, ամեն անգամ, երբ թույլ ես տալիս, որ Աստված սիրի ուրիշներին քո միջոցով, գալիս է Սուրբ Ծնունդը:

Մայր Թերեզա

ՏԱՐԱԿՈՒՍԱԾ ԵՍ

Նաչեցէք, եղբայրներ, շրջայ որ շեզմէ մէկուն ներսիդին անհաւարութեան շար սիրտը ըլլայ՝ ապարամբ ըլլալու կենդանի Աստուծմէն:

Երբայեցիս 3:12

Բայց առանց հաւարքի անհնար է Աստուծոյ հանոյ ըլլալ. փասն զի ան որ Աստուծոյ կը մօտեմայ, պէտք է ալ հաւարայ թէ Աստուած կայ, և թէ վարչահարոյց կ'ըլլայ անոնց որ զինք կը փնտրեն:

Երբայեցիս 11:6

Ան որ Աստուծոյ Որդոյն կը հաւարայ՝ վկայութիւնը իր մէջ ունի, ան որ Աստուծոյ շհաւարար՝ սրախօս կ'ընէ զանիկա, փասն զի շհաւարար այն վկայութեանը՝ զոր Աստուած իր Որդոյն համար վկայեց: Եւ վկայութիւնը այս է, որ Աստուած մեզի յափրեմակաւ կեանք տուաւ, ու այս կեանքը անոր Որդոյն մէջ է: Ան որ Որդին ընդունած է՝ կեանք ունի, և ան որ Աստուծոյ Որդին ընդունած չէ՝ կեանք չունի:

Ա Հովհաննու 5:10-12